

.. CAMILLA
LÄCKBERG
HENRIK
FEXEUS

EL
MIRATGE

ENCARA NO HAS VIST RES

labutxacà

Camilla Läckberg i Henrik Fexeus

El miratge

Traducció de Jordi Boixadós

Columna
Barcelona

La primera edició d'aquesta obra
es va publicar a Columna l'abril del 2024

Primera edició en aquest segell: febrer del 2025
Títol original: *Mirage*

© Camilla Läckberg i Henrik Fexeus, 2023
Publicat d'acord amb Nordin Agency
© de la traducció del suec: Jordi Boixadós, 2024
© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.,
labutxaca

Fotocomposició: Grup62
DIPÒSIT LEGAL: B. 507-2025
ISBN: 978-84-19971-67-8

Amb la col·laboració del Departament de Cultura
i de la Institució de les Lletres Catalanes

Generalitat de Catalunya
**Departament
de Cultura**

L **Institució
de les Lletres
Catalanes**

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraiem que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queden expressament prohibits l'ús o la reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

Falten catorze dies

A en Niklas li agradava contemplar la seva família a l'altre costat de la taula mentre, amb tota tranquil·litat, sopava. Encara eren a 17 de desembre, de manera que, al seu parer, era una mica massa aviat per posar la decoració nadalenca, però amb la seva filla havien decidit començar, i per això tenien dos petits follets de porcellana amb gorres de Santa Claus a la taula i el menjador estava il·luminat amb els llums de l'arbre de Nadal. Havien arribat a la conclusió que un avet potser no sobreviuria fins a la nit de Nadal si el posaven de seguida, o sigui que havien penjat els llums per damunt de la taula perquè servissin d'il·luminació.

La seva filla duia un jersei de punt amb uns pics fluorescents vermells i verds, i ell s'havia posat una corbata del vermell típic de Nadal per celebrar el sopar. L'americana i els pantalons, per descomptat, eren gris cendra, com sempre. Bogeries, sí, però amb moderació.

Es va acostar la forquilla a la boca amb un altre mos. Un tros de pinya a la graella, glacejada amb gingebre, bitxo i mel. No li semblava que la fruita fos un plat adient, però a la seva filla li agradava la pinya. Segur que se l'estimava més que no pas el succulent bistec de vedella de Kobe. Millor, així en sobraria per a ell.

Les altres estaven tan ocupades menjant com ell mateix, i devia ser per això que no s'adonaven de com les observava. Valia més així perquè probablement feia cara de badoc, però no podia evitar-ho. A falta de paraules més precises, estava satisfet, i era un sentiment nou, tot i que, al cap i a la fi, tampoc no li havia exigut un gran esforç aconseguir-lo.

No havia necessitat una carrera brillant, si bé en la seva havia assolit un èxit immens.

Ni un apartament a Linnégatan, a Östermalm, malgrat que valorava la manera com vivien la seva filla i ell.

Només havia calgut que tots tres seguessin junts al voltant d'una taula.

L'intent d'atemptat que havia patit mig any abans, el que fins i tot havia sortit a la premsa sensacionalista, era aigua passada. Era viu; però això sí, duia més protecció. Tot plegat duraria almenys mig any més fins que el seu cap estigués tranquil. Ara bé, feia tant de temps que anava amb guardaespalles que ja els considerava de la família.

La família.

D'això es tractava, precisament. La seva filla tenia setze anys, estava a punt de convertir-se en una dona, i ell opinava que havia fet prou bona feina a l'hora d'ensenyar-li com funcionava el món. És clar que de vegades semblava que l'abominés, però eren coses de l'adolescència. I just al davant seia la seva exdona. Si algú li hagués dit mig any enrere que es portarien bé l'una amb l'altra, no s'ho hauria cregut de cap de les maneres. El tòpic, però, es complia. El temps cura totes les ferides, i ara celebraven un sopar de Nadal molt avançat, com una mena de família moderna, sense odiar-se. Fins i tot s'havien fet regals.

Va notar un nus al coll i va mirar per la finestra perquè no es fixessin com li brillaven els ulls. A fora, la neu queia dolçament i amb suavitat enmig de la foscor. El món semblava una postal. I el mateix passava amb la seva vida en aquell precís instant. Per primera vegada des de feia molts

anys, no notava tensió a les espatlles ni cap indicatiu de mal de cap.

Un brunzit provinent del rebedor indicava que algú havia picat a la porta. La seva filla va aixecar els ulls del plat, estranyada.

—Qui és? —va dir—. És divendres. Em vas prometre que pel sopar de Nadal no treballaries.

—No ho sé —va dir, mentre s'aixecava de la cadira, i era veritat—. I no és per a ninguna de vosaltres?

L'exdona i la filla van fer que no amb el cap.

En Niklas va sortir al passadís en direcció a la porta.

—Si se t'ha acudit fer venir un Santa Claus, ho pagaràs car —va cridar la seva filla des del menjador.

El visitant era algú que els guardaespalles havien escorcollat de dalt a baix al carrer abans de deixar-lo passar. El fet que no haguessin picat per avisar-lo volia dir que tampoc no calia que estigués atent a cap persona en especial. A la pantalla d'alta resolució que hi havia a la porta per la part de dintre s'hi veia la persona que s'esperava a l'altre costat: un home amb un casc de ciclista, una estrella vermella al pit i neu a les espatlles. Un missatger de l'Inte Bara Post. Això ho explicava tot.

—Sí? —va dir en Niklas després d'obrir.

—Niklas Stockenberg? —va dir l'home, esbufegant una mica, mentre li allargava un petit sobre negre—. Un lliurament per a vostè.

Al sobre no hi deia res. En Niklas el va agafar, arrufant les celles, i el va girar de l'altra banda, on tampoc hi deia res.

—De qui és? —va dir mentre alçava la vista.

L'home, però, ja no hi era. De seguida que havia lliurat el sobre, s'havia posat a baixar corrent els sis trams d'escala fins al carrer per agafar la bicicleta. Segurament feia tard per a l'entrega següent.

En Niklas va tancar la porta i va obrir el sobre. A dins hi havia un tros de paper blanc, i quan el va treure va veu-

re que era una targeta de visita, de les bones, de luxe. No hi havia cap nom, tan sols una cosa que semblava una xifra. Un vuit molt gros, però amb la meitat inferior incompleta. A sota s'hi veia un número de telèfon. A banda d'allò, res més.

Va arrufar el front. No reconeixia aquell símbol, i el número de telèfon li era desconegut. Ara bé, alguna cosa al fons del pensament li havia dit de seguida que sabia de què es tractava, que era un missatge que feia molts anys que esperava però que s'hauria estimat més no haver de veure. S'havia esforçat a foragitar-ho de la seva vida i no estava preparat per a allò.

És clar que potser era publicitat i prou, va pensar.

Només hi havia una manera d'esbrinar-ho. Va treure el mòbil de la butxaca interior de l'americana i, amb les mans tremoloses, va marcar el número.

Al cap de tres senyals va contestar una veu femenina gravada.

—Hola, Niklas Stockenberg. Esperem que hakis quedat satisfet dels nostres serveis durant aquest període que ara toca a la seva fi. Et queden... catorze dies... una hora... i... dotze minuts... de vida.

Va prémer fort el mòbil, com si volgués esclafar el missatge. Se li va encongir la gola, quasi no podia fer entrar aire als pulmons. Li va venir un rodament de cap i es va haver de repenjar a la paret per no caure a terra.

A la cuina se sentien rialles, la filla i l'exdona parlaven d'alguna cosa divertida.

En Niklas es va deixar caure de genolls a la catifa del rebedor. Sort que n'havia comprat una de cara i flonja perquè, si no, s'hauria fet mal als genolls, va pensar. Va tancar fort els ulls i va mirar de concentrar-se. Sabia que aquell dia havia d'arribar, feia molt que ho sabia, però havia evitat pensar-hi, amb l'esperança que no passés.

Feia tant de temps...

—Papa, on has anat? —va cridar la filla—. T'avisó, si et disfresses de Santa Claus trucaré als diaris.

Es va tornar a repenjar a la paret i es va aixecar a poc a poc mentre s'escurava el coll unes quantes vegades i procurava omplir d'aire els pulmons per evitar tremolar més del compte. Tot seguit va entrar a la cuina.

Quan el van veure, les dues dones van parar de riure a l'acte.

—Qui era? —va preguntar la filla amb cara d'espant—. Estàs blanc.

L'exdona es va aixecar de cop.

—Seu, que estàs a punt de caure —va dir mentre l'obligava a asseure's en una cadira amb les mans sobre les seves espatlles i li posava una mà al front.

—No era ningú —va dir ell—. S'han equivocat.

—Estàs xop de suor. Que has tingut alguna mena d'atac? Prens alguna medicació? Truquem a una ambulància? Parla'm, Niklas.

En Niklas va girar el cap i va intentar fer un somriure a la filla.

—No passa res, Nathalie —va dir—. M'he marejat una mica.

La Nathalie va mirar la seva mare amb preocupació. En Niklas va apartar de l'espatlla la mà de la seva dona, però la va tenir agafada uns instants.

—Gràcies, Mina, però no cal cap ambulància —va dir—. No serà res. Aviat s'haurà acabat.

A l'altre costat de la finestra, la neu ja no queia dolçament i amb suavitat, sinó freda i inexorable, i enclaustrava en Niklas en una presó hivernal. No es podia moure, no es podia apartar.

No podia fugir enlloc.

Al cap de dues setmanes seria mort. Ell, que encara tenia tantes coses pendents de fer. Va mirar la Mina i va obrir la boca per dir alguna cosa, però la va tornar a tancar. Havia

fet tot el que havia pogut per elles? Havia estat un bon pare per a la Nathalie? El trobarien a faltar? Què dirien a la feina?

El jersei de la Nathalie brillava animadament amb un parpelleig de tons vermells i verds.

No es volia morir, de debò que no.

La targeta de visita li va caure de la mà i va anar a parar a terra. La va deixar allà.

Va respirar fondo i es va passar la mà per la cara.

Els últims vint anys havien estat bons, fins i tot molt bons, però, tal com havia dit a la Mina, aviat s'acabaria tot.

Al cap de catorze dies, una hora i dotze minuts. Tot i que, segurament, ara n'eren deu, de minuts.

En Vincent jeia a terra al camerino de l'Scalateatern de Karlstad. Havia apagat els llums de sostre i només tenia encesos els que envoltaven el mirall de maquillatge. L'escalfor de les bombetes que envoltaven el mirall era una de les poques coses que s'assemblaven de debò a allò que la gent s'imaginava que passava rere els bastidors d'un teatre. Segur que només era el resultat de tota una vida de veure programació de Hollywood, però a ell li feia la impressió que les bombetes que envoltaven el mirall eren boniques i romàntiques.

Feia una hora que s'havia acabat la funció. El seu equip estava ocupat desmuntant l'escenari, que quedava un tram d'escala per sota dels camerinos. Havien de desmuntar els elements de l'escenari, l'attrezzo i un equip d'il·luminació que no passava gens inadvertit, i carregar-ho tot en dos camions dels grossos. Sempre reclutaven gent local per a la càrrega, i el director de la gira, l'Ola Fuchs, era un home molt experimentat, tota una llegenda en el món de l'entreteniment a Suècia, però tot i així trigaven tres hores a enllestir. La gent no sabia que per a dues hores de glamurosa funció d'en Vincent calien almenys set hores de feina amb gens de glamur, abans i després, per part d'un nombre considerable de persones. I allò cada vespre.

Va ajustar meticulosament la posició del cos. El terra de linòleum que tenia a sota era terriblement dur. Va donar un cop d'ull al sofà i va pensar que li hauria convingut més ajeure's allà. Ara, però, havia arribat al moment en què l'únic que podia fer era continuar immòbil.

L'Scalateatern estava ple de nombres senars i, per tant, inquietants. L'escenari feia cinc metres d'alt. Li hauria convingut més que en fes sis. Del sostre en penjaven disset barres on es podien afixar els llums i l'escenografia. Tampoc no era un bon nombre. Ara bé, cinc i disset igual a vint-i-dos, és a dir, dues vegades dos. Millor. A més, dos i dos igual a quatre, que era el nombre total de funcions que havia de fer a l'Scalateatern en aquella gira.

Havia deixat al penjador la roba que feia servir per a l'espectacle. Havia fet tres actes aquell dia, al cap i a la fi era l'última funció abans de Nadal. Tres actes. Ostres, tu. No hi havia pensat prou. La roba era testimoni de com de suat estava en acabar l'espectacle, de manera que s'havia quedat en calçotets i samarreta només d'entrar al camerino. Si a algú se li acudia obrir la porta, potser d'aquesta manera semblaria menys un cadàver en comparació amb la imatge que hauria ofert estirat a terra amb la roba d'escena. Va somriure per dintre. Dels errors, se n'aprèn.

Un fort cop a baix a l'escenari el va fer estremir. Era un soroll com d'alguna cosa que s'hagués trencat. També van pujar els renecs de l'Ola. En Vincent, però, feia molts anys que havia après que certes coses valia més no saber-les. En els inicis de la seva carrera intentava ajudar tant en el muntatge com en el desmuntatge. Havia sentit a parlar d'artistes amb fums que no movien mai ni un dit si no era per cuidar-se d'ells mateixos i del seu aspecte, i en Vincent no volia ser com ells, però al cap de poc es va adonar que només feia nosa. Als que s'hi dedicaven, els convenia més que se'n quedés al marge fins que haguessin acabat.

Allò significava que encara podria continuar ajagut en

aquell terra tan dur almenys una hora fins que tot fos dalt dels camions. Ja li anava bé, tenint en compte el mal de cap horrorós que tornava a atacar-lo. A la taula, al seu costat, hi havia un got d'aigua sec amb uns grànuls blancs a dintre. Era aspirina amb cafeïna. Des de feia un temps, en Vincent sobrevivia a còpia de pastilles per al mal de cap, preferiblement com aquelles amb cafeïna. Va rumiar si prendre'n una, però segurament no serviria de res. En canvi, va tancar fort els ulls i va sospirar mentre esperava que li passés el mal de cap o, almenys, que li baixés una mica. A les gires d'abans solia acabar cansat al final, esgotat intel·lectualment parlant. Allò del mal de cap, en canvi, era nou. Havia començat a passar-li des de feia cosa de mig any cada vegada que acabava les funcions i al cap de poc ja s'havia convertit en un estat permanent. De vegades més fort, d'altres no tant, però sempre present. Molest. Irritant. En Vincent ni tan sols recordava quan havia estat l'última vegada que no li havia fet mal el cap.

Es negava a atribuir-ho a l'edat. Li faltaven uns quants mesos per fer cinquanta anys, i les funcions no eren més exigents que abans. De manera que quedaven dues possibilitats: o tenia un tumor cerebral o era una malaltia psicossomàtica. Li costava creure que fos la primera de totes dues coses, perquè no havia aparegut cap altre símptoma. Ara bé, si el mal de cap era una cosa que s'infligia ell mateix, què coi el provocava? Potser era que es volia dir alguna cosa a si mateix?

Tal com li passava sovint, va desitjar tenir la Mina al seu costat. Segur que ella tindria alguna resposta. Després dels esdeveniments de l'estiu amb la Nathalie i la Nova, només s'havien pogut veure un grapat de vegades. En part perquè havien estat tots dos ocupats cadascú amb les seves coses, ell amb els preparatius per al nou espectacle i la Mina amb noves investigacions, i en part perquè continuava havent-hi un límit massa present perquè es poguessin veure sense que

la relació estigués connectada al treball policial. I les vegades que sí que s'havien vist, la trobada havia estat massa curta, massa poca cosa. El mal de cap era més lleu quan estava amb ella, i l'ombra que habitava al fons d'ell mateix s'enretirava.

La direcció de la policia havia reforçat la confiança en l'equip al qual pertanyia la Mina, i allò significava que ella estava quasi sempre enfeïnada. I quan no ho estava, el calendari de funcions de la gira d'en Vincent que havia marcat l'Umberto coincidia amb els dies lliures de la Mina amb una precisió gairebé matemàtica. Semblava com si els directors de la Mina i el mànager d'en Vincent conspiressin per tenir-los allunyats entre si.

I després, allò altre. L'enigma que hi havia a casa d'en Vincent i que ell no s'atrevia a esmentar a la Mina. No facilitava les coses a l'hora de trobar-se. Pensant-hi bé, no es podia descartar que fos la causa del mal de cap. Si més no, hi havia dedicat cada vegada més esforços mentals al llarg de la tardor, però sense aconseguir resoldre'l. L'únic que sabia era que faria bé de prendre's seriosament l'amenaça que contenia.

Fos qui fos qui li havia enviat el primer missatge mig any abans, era evident que es tractava d'una persona molt pacient. En Vincent no volia amoïnar la Mina amb allò. Ho havia de resoldre pel seu compte.

Tot i així, després de cada funció tenia l'esperança que ella hi fos, s'esperava rere l'escenari igual que la primera vegada que s'havien trobat, a Gävle. I no passava mai, és clar. Ella tenia la seva vida, igual que ell. La qüestió, però, era aquella: es veien massa poc sovint.

A canvi, des del final de l'estiu havia pogut passar més temps que abans amb la família. Havia hagut d'anar amb crosses per culpa de la fractura al peu, cosa que li havia comportat uns quants mesos sense poder actuar, és a dir, que per primera vegada havia estat a casa cada vespre; i de

dia també, de fet, que era el que la seva dona, l'Alice, havia desitjat sempre. Amb tot, al cap de pocs dies havia quedat clar que ho desitjava força menys del que ella mateixa es pensava. Fins i tot els fills havien començat a preguntar amb desconfiança per què s'estava sempre a casa.

I l'ombra interior s'havia començat a remenar altra vegada.

O sigui que ningú no s'havia alegrat tant com la seva família de veure que començava una nova gira. Des d'aleshores, en Vincent havia actuat a doble ritme, de vegades amb dues funcions al dia. El truc consistia a estar sempre ocupat, a no pensar en allò en què valia més no pensar.

Va mirar el sostre. Era possible que es cremessin les neurones? Podia espatllar-se el cervell de tant fer-lo servir? Segurament, no. Tot i així, va decidir comprovar-ho, perquè en aquell lloc i en aquell instant, al terra de l'Scalateatern de Karlstad, era el que semblava. Va sospirar, va tancar els ulls i va apuntar el mal de cap a la llarga llista de coses a parlar amb la Mina.

L' Akai recorria amb passes decidides l'andana de l'estació de metro. Ja havia après anys abans que, si tenies l'aspecte de saber el que feies, ningú no et preguntava res. L'armilla groga que duia posada també hi contribuïa. Per a la gent cansada que viatjava a aquelles hores del vespre, l'armilla groga el feia, paradoxalment, invisible. Només era un dels que treballaven allà al metro, no era ningú en qui valgués la pena fixar-se. En certa manera era veritat que hi treballaria. Això sí, no de la manera que la gent s'imaginava.

Va arribar al final de l'andana i va obrir una petita reixa, procurant amagar la cara de la càmera de videovigilància del sostre. Només era un tècnic del servei de manteniment que es disposava a fer una feina i prou. Sort que la càmera no podia enregistrar el repic dels pots d'esprai que duia a la bossa.

La reixa donava a una escala que baixava des de l'andana i es ficava dins del túnel. La veritat era que no li agradava ficar-se als túnels, era massa perillós. Els nous combois eren molt més silenciosos que els d'abans, i allò significava que el perill d'un accident augmentava entre els grafeters que, tot i així, continuaven baixant-hi.

D'altra banda, feia temps que tirava endavant la seva

expressió artística. Els grafitis eren cosa d'aficionats. Ell, en canvi, treballava amb una tècnica de pòster i estergits. Retro dels anys noranta. Sí, és clar, no era el mateix després que, segons deien alguns, la identitat del seu adorat Banksy hagués estat revelada, però l'Akai creia que portaria allò a un nou nivell de modernitat. Les seves exposicions d'abans a Gamla Stan el reforçaven en aquella tesi. Era quasi ridícul veure el que la gent estava disposada a pagar pel seu treball sense ni tan sols saber qui era. Akai només era el seu nom artístic. Igual que Banksy, no tenia cap intenció d'explicar-li a ningú com es deia de veritat. Continuaría sent un misteri en el món de l'art.

Un cop dins del túnel, al cap de pocs metres, va encendre el frontal. Els túnels s'havien eixamplat perquè el personal pogués bellugar-s'hi sense córrer el perill d'acostar-se massa a les vies. Sabia que la sala de servei es trobava una mica més endavant. Era el lloc on la parella del seu amic, que treballava al servei tècnic de l'MTR, anava sovint. L'Akai havia promès al seu amic que decoraria tot l'espai per a ella com a regal d'aniversari. El pla era que quan l'endemà a primeríssima hora del matí es fiqués allà no la rebes-sin unes parets de ciment, sinó que penetrés en un bosc ple d'arbres i matolls que cobririen totes les parets, i allà entremig hi hauria una família de trolls inspirats en les il·lustracions de John Bauer. Seria absolutament fantàstic.

Va deixar enrere una pintura anterior seva. Hi havia representats uns quants coneguts seus d'allà baix. Algú havia gargotejat «La Sussi ha estat aquí» a la cara d'un d'ells. Colla de vàndals.

La grava cruixia sota els seus peus. La porta de la sala de servei va aparèixer una mica més enllà a la llum del frontal. Va voltar una pila alta de grava... i es va aturar. Hi havia alguna cosa estranya. Va girar-se altra vegada cap a la pila de grava. Era tan alta que li arribava quasi fins a l'engonal. Que hi hagués grava als túnels no tenia res d'especial, allà s'hi

trobava de tot, però al capdamunt de la pila sobresortien en alguns punts uns objectes blancs, d'una blancor que recordava coses que havia vist a les pel·lícules però que ara no acabava de situar. Va apartar una mica de grava i llavors, quan va veure de què es tractava, va fer un bot enrere.

Eren ossos.

Els hi devia haver posat algú per fer una broma de mal gust, era l'única explicació. Però quin animal tenia un esquelet tan gros? Va estirar un dels ossos i la grava de la pila es va bellugar. El que hi havia a dalt de tot va caure i va deixar exposats uns quants ossos més. A la llum del frontal, un crani li dedicava un somriure tètric.

Un crani humà.

L'Akai no sabia si primer havia xisclat o havia arrencat a córrer, però totes dues coses les havia fet, això segur.

Falten tretze dies

La Mina contemplava amb fascinació l'entrepà que tenia al davant en un plat. Havia fet progressos evidents. Abans, l'única opció viable a l'hora d'esmorzar hauria estat un iogurt dins d'un pot ben tapat. Ara es menjava un entrepà que hauria pogut estar exposat a tota mena de coses. I el dia abans havia sopat ben de gust a casa d'en Niklas. Tot i que s'havia sentit malament de veure que ell es marejava d'aquella manera. La Nathalie, però, l'havia tranquil·litzat dient-li que no era res que li passés sovint, i ell s'havia recuperat de seguida. La Mina esperava que el seu ex es prengués seriosament el consell de trucar al metge aquell matí mateix.

Un sopar amb la filla i l'ex, caram. La vida prenia camins inescrutables. Mentiria si digués que la ruta que tenia al davant era recta i senzilla de seguir. La Nathalie i ella havien ballat un txa-txa-txa, amb dues passes endavant i una endarrere, però allò significava que, de mica en mica, havien arribat al punt on eren ara: que podien fer un sopar familiar tots tres junts.

Es va ficar a la boca una queixalada d'entrepà i va assaborir la combinació de mantega, formatge i pebre sobre la llesca, ben conscient que amb un tros de pa de pessic n'hauria tingut prou per alimentar-se. Però, què coi, era Nadal.

Es preguntava com el celebraria en Vincent. Amb la família, és clar; però, feien una trobada amb molts parents o una cosa més tranquil·la? Va notar una fiblada per dintre, de manera que va apartar del cap aquell pensament, perquè potser era gelosia. Trobava a faltar en Vincent. Havien parlat ben poques vegades des de l'estiu, quan ell havia salvat la vida a la Nathalie. Hi havia unes quantes raons. Per una banda, cap de tots dos era gaire amant de parlar per parlar i, per una altra, la Mina havia hagut d'esforçar-se molt per construir, lentament i amb seguretat, una fràgil relació amb la seva filla. La mort d'en Peder també havia creat un buit, una distància que el dol necessitava i exigia.

Quan recordava el seu company policia li picaven els ulls.

I després hi havia el petit detall de no saber què significaven en Vincent i ella l'un per a l'altre. Pensava en ell més sovint del que estava disposada a admetre, però ell tenia una família, sí, amb una dona molt gelosa. La Mina no volia interposar-s'hi.

De manera que s'havia enterrat en la feina i l'havia utilitzat com a excusa per no veure's.

Es va obligar a si mateixa a concentrar-se en el programa matinal de la tele per evitar donar-hi voltes. El cantautor Niklas Strömsted havia anat a l'estudi i es veia que interpretaria «Encén una espelma». La banda que havia compost la cançó originalment es deia Triad, oi? Va intentar amb desesperació recordar els noms dels altres dos homes que la formaven, però els únics que li van venir al cap van ser Orup i Anders Glenmark, que havien format el grup GES juntament amb Strömsted. La cançó va arrencar, amb espelmes enceses com a decorat, i la Mina va notar que es deixava arrossegar, a contracor, dins d'una mena d'esperit nadalenc. La veritat era que detestava el Nadal. Els Nadals de la seva infància havien estat de tot menys de pau i harmonia. Després que va anar-se'n a viu-

re amb l'àvia s'havien tornat més tranquils, sens dubte, però també molt senzills.

La Mina es va aixecar per anar a buscar més cafè. Quan va tornar a asseure's va donar un cop d'ull al telèfon de la sala d'estar. Potser hauria d'enviar un SMS a en Vincent per desitjar-li un bon Nadal, al cap i a la fi. La pregunta era quina lectura en faria ell. És clar que era ben difícil interpretar un «bon Nadal» amb un significat diferent del literal, oi? Bon Nadal volia dir això i prou. El desig expressat entre amics de passar unes bones festes.

Va estirar el braç per agafar el mòbil i va començar a escriure. Després va esborrar el que havia escrit. Va tornar a escriure i va tornar a esborrar. I va tornar a escriure, afegint una icona somrient després de «bon Nadal», però s'hi va repensar de seguida. En Vincent no era la mena de persona a qui enviaves icones somrients, de manera que va eliminar la cara alegre i va deixar el «bon Nadal», i aleshores va prémer enviar.

Quan Niklas Strömsted va acabar de cantar, la Mina ja es penedia de l'SMS.